

DISSOCIACIONS MIQUEL DE PALOL

Jaime Gil de Biedma està considerat adalil capdavanter del que se n'ha dit poesia de l'experiència / FERRAN SENDRA

Poetes d'edat provecta

Diu en els qui l'havien tractat de forma assídua –aquest cronista hi va parlar *in extenso* en tres o quatre ocasions– que Gil de Biedma sostenia que la poesia és una disciplina lligada a l'evolució personal, i per tant pràctica –relativament, dic jo– comuna en l'adolescència, però que per contra deixa de tenir sentit a partir d'una certa edat, quan per bé o per mal, o al marge de tals consideracions, la personalitat ja està feta i consolidada. Gil de Biedma va practicar la idea ell mateix de manera escrupolosa –publica l'últim llibre de poesia abans de fer quaranta anys–, i aquest deu ser un aspecte més pel qual se'l considera adalil capdavanter del que se n'ha dit poesia de l'experiència.

I és que tal mecànica vital i literària serveix més per definir una idea particular sobre la poesia que la natura de la poesia en general, practicada en totes les edats al marge d'aquest ordre d'apreciacions. En la poesia catalana –en català– s'ha vist els últims temps un fenomen significatiu. Poetes que han pas-

E
Els grans poetes solen ser també grans estrategs. El temps posa cadascú al seu lloc? Això diu el tòpic, però tots sabem que no sempre és així

sat la joventut i la primera maduresa en estat més o menys letàrgic pel que fa a presència social, o en segon o tercer terme darrere de brillants figures àmpliament reconegudes, viuen un esclat d'estima i prestigi públics en l'edat provecta.

Ha estat el cas recent de Francesc Garriga, mort fa poc, i n'hi ha més. Bartomeu Fiol n'és un altre exemple, i encara Màrius Sampere, en bona forma, em diuen, als vuitantais anys. Hi posariem fins i tot Vinyoli, mal que en menor mesura, perquè ja al principi havia tingut prestigi i presència, però és ben entrat en l'últim quart de la seva vida quan se'l situa al lloc preeminent que no ha abandonat.

Element important en els renaixements o veritables naixements d'aquests poetes és la reivindicació de què són objecte per part d'autors més joves, que els van a buscar perquè hi veuen l'alternativa al que de manera més o menys edipiana –no ho dic en sentit pejoratiu– consideren el poder establert, si és que en poesia, i encara en la catalana, es

pot parlar de poder, tant en sentit mediàtic com en l'estrictament literari.

Perpetrant una pràctica genuïna de la joventut, els novells veuen en tals accions veritables actes de justícia. Ho són de debò? S'havia estat injust amb aquests poetes abans del moment en què se'ls atorga major presència? Es fa difícil destriar consideracions objectives de manies persecutòries. Contràriament a l'àmbit de la novel·la, on el que compta és vendre llibres, el de la poesia funciona mafiosament, i la gràcia de cadascú amb la diplomàcia, amb la presentació de la pròpia imatge en definitiva, és cabdal per fer-se un lloc dins d'una tendència. Si el poeta es tanca a casa, si desatén els protocols establerts, si té un caràcter esquerp o llampat és difícil que el vagin a buscar, si no és que dins de tal manera de fer no apareixen elements especialment atractius, originals, fascinants. Els grans poetes solen ser també grans estrategs. El temps posa cadascú al seu lloc? Això diu el tòpic, però tots sabem que no sempre és així. *